

JUDECĂTORIA STRĂȘENI

SEDIUL CENTRAL

mun. Strășeni, str. Ștefan cel Mare și Sfânt, nr. 86
telefon (0237) 2-26-28 / e-mail: jst@justice.md.
www.instanțe.justice.md

Nr. ieșire 6835
Data 10.06.2026

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ mun. Chișinău, str. Alexandru Lăpușeanu nr.28

Prin prezenta, Judecătoria Strășeni (Sediul Central) Vă expediază spre examinare cererea avocatului Ungurean Ivan privind ridicarea excepției de neconstituționalitate depusă în cadrul cauzei penale nr. 1-1/2025 (48-1-6128-20122018) de învinuire a lui Țicu Ina de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42, alin.3), 325 alin. 1) Cod Penal și Sterpu Vadim de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42, alin.5), 325 alin. 1) Cod Penal.

Anexă: Cererea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate și materialele aferente pe 43 file.

Președinta interimară a
Judecătoriei Strășeni

~~Dorina Croitor~~

Executat: Nicoleta Sandu

11:00

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A REPUBLICII MOLDOVA			
Intrare Nr.	1309		
" 15 "	06		2026

SESIZARE
privind excepția de neconstituționalitate referitor la

articolul 350 din Codul de procedură penală, ce ține de omisiunea legislatorului de a reglementa o procedură, stabili condițiile și criteriile juridice clare în care procesul penal poate fi încetat în ședință preliminară, precum și dacă aceasta este o consecință juridică a voinței inculpatului și/sau a constatării de către instanța de judecată

A. Autorul excepției de neconstituționalitate

Persoană fizică

1. Nume: **Ticu**

2. Prenume: **Ina**

5. Reprezentant: **Avocat – Ivan UNGUREAN,**

Instanța de judecată

1. Denumirea instanței de judecată/sediu: **Judecătoria Strășeni (sediul Central)**

2. Judecător/complet de judecată: **Mihaela GROSU**

3. Adresa instanței de judecată: **bd. Ștefan cel Mare, nr. 86, or. Strășeni, Republica Moldova**

4. Telefonul și e-mail-ul instanței de judecată: **(+373 237) 2-27-32, jst@justice.md.**

B. Informații pertinente despre cazul dedus judecării instanței de drept comun

Prin ordonanța organului de urmărire penală din 16 ianuarie 2018 se pornește urmărirea penală pe marginea faptelor prejudiciabile ce întrunesc elementele componenței de infracțiune prevăzute de articolul 324 alin (2) lit b) din Codul penal.

La 09 februarie 2018, pe cauza penală nr. 2018970018 se efectuează în Ina Țicu perechezița la domiciliu.

Prin ordonanța procurorului din 09 februarie 2018, Ina Țicu este recunoscută în calitate de bănuț și audiată în această calitate, declarând că este nevinovată.

La 10 februarie 2018, Ina Țicu este recunoscută în calitate de învinut și audiată în aceeași calitate, menținându-și poziția că este nevinovată.

Prin ordonanța din 18 mai 2018, procurorul schimbă acuzația lui Ina Țicu, iar în final întocmește rechizitoriul și expediază cauza penală nr. 2018970018 în instanța de judecată spre examinare în fond.

În cadrul ședinței de judecată, în temeiul articolului 350 din Codul de procedură penală (în continuare - CPP), Ina Țicu și apărătorul ei, Ivan Ungurean au depus cereri referitor la încetarea procesului penal în ședința preliminară.

Partea acuzării a solicitat respingerea cererilor referitor la încetarea procesului penal în ședința preliminară, deoarece instanța de judecată în temeiul articolului 350 din CPP, fiind limitată în competență, nu poate înceta procesul penal în ședința preliminară, decât de a se expune pe marginea acestora odată cu fondul cauzei.

Prin urmare, instanța de judecată trebuie să se pronunțe *inter alia* pe marginea cererilor referitor la încetarea procesului penal în ședința preliminară, evident însă fără a exista o procedură, stabili condițiile și criteriile juridice clare în care procesul penal poate fi încetat în ședința preliminară.

C. Obiectul sesizării

Prezenta sesizare are ca obiect de examinare

articolul 350 din Codul de procedură penală, ce ține de omisiunea legislatorului de a reglementa o procedură, stabili condițiile și criteriile juridice clare în care procesul penal poate fi încetat în ședința preliminară, precum și dacă aceasta este o consecință juridică a voinței inculpatului și/sau a constatării de către instanța de judecată

în raport cu prevederile articolului 20, 23 și 26 din Constituția Republicii Moldova

D. Argumentarea incidenței unui drept sau a mai multor drepturi din Constituție

Potrivit articolului 135 alin. (1) lit. a) din Constituția Republicii Moldova, Curtea Constituțională (în continuare - Curtea) exercită, la sesizare, controlul constituționalității legilor și hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, precum și a tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte.

Hotărârea Curții Constituționale nr. 15 din 06 mai 1997 (§§ 3.3 și 3.4) prevede faptul că excepția de neconstituționalitate exprimă o legătură organică, logică între problema de

constituționalitate și fondul litigiului principal. Ea poate fi invocată ca incident din inițiativa părților sau din oficiu de către instanța de judecată. Elementele principale ale excepției de neconstituționalitate sunt necesitatea efectuării unui control de neconstituționalitate, existența raportului triunghiular între partea aflată în proces, ale cărei drepturi sau interese au fost eventuale lezate printr-o normă neconstituțională, instanța de judecată, în situația căreia se invocă neconstituționalitatea, și Curtea, chemată să soluționeze excepția de neconstituționalitate și obiectul excepției de neconstituționalitate (care este mai larg, incluzând nu numai legile, ci și alte acte normative).

Sintagma „*excepția de neconstituționalitate*”, în sensul dispoziției articolului 135 alin. (1) lit. g) din Constituție, poate fi interpretată ca o procedură de inițiere de către instanțele ordinare de judecată, la inițiativa părților sau din oficiu, a controlului conformității unei legi sau altui act normativ în întregul său ori, în majoritatea cazurilor, parțial cu normele constituționale.

Având la baza rațiunea și esența instituției „*excepției de neconstituționalitate*”, dreptul de a ridica excepția aparține tuturor instanțelor judecătorești, respectiv judecătorilor din cadrul acestora, care trebuie să dispună de suficientă putere și să fie în măsură a și-o exercita în vederea îndeplinirii atribuțiilor (*JCC nr. 2 din 9 februarie 2016, §§ 95 și 98*).

Hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 9 februarie 2016 (§ 81-83) stabilește faptul că suspendarea procesului până la soluționarea de către Curtea Constituțională a excepției de neconstituționalitate este necesară pentru a exclude aplicarea normelor contrare Constituției la soluționarea unei cauze. Curtea reține că judecătorul ordinar nu se va pronunța asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, ci se va limita exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții:

- obiectul excepției intră în categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție;

- excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia, sau indică faptul că este ridicată de către instanța de judecată din oficiu;

- prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei;

- nu există o hotărâre anterioară a Curții având ca obiect prevederile contestate.

Curtea menționează că verificarea constituționalității normelor contestate constituie competența exclusivă a Curții. Astfel, judecătorii ordinari nu sunt în drept să refuze părților sesizarea Curții, decât doar în condițiile prevăzute mai sus.

Accesul cetățenilor prin intermediul excepției de neconstituționalitate la instanța constituțională conferă eficiență dreptului de acces liber la justiție și dreptului la apărare. Refuzul nemotivat de ridicare a excepțiilor de neconstituționalitate, precum și lipsa remediuului de contestare separată a acestui refuz, îngrădește drepturile fundamentale și, în ansamblu, dreptul la un proces echitabil.

În aceste circumstanțe, în cauza vizată, s-a depus o cerere, în temeiul articolului 350 din CPP, referitor la încetarea procesului penal în ședința preliminară.

În același timp, excepția de neconstituționalitate este ridicată de către o parte din proces, și anume, inculpații, Ina Tîcu în comun cu reprezentantul acesteia, partea apărării, Ivan Ungurean, drepturile și interesele lui Ina Tîcu sunt afectate prin omisiunea legislatorului de a reglementa o procedură, stabili condițiile și criteriile juridice clare în care procesul

penal poate fi încetat în ședință preliminară, precum și dacă aceasta este o consecință juridică a voinței inculpatului și/sau a constatării de către instanța de judecată, un instrument juridic aplicabil speței.

O hotărâre anterioară a Curții referitor la *articolul 350 din Codul de procedură penală, ce ține de omisiunea legislatorului de a reglementa o procedură, stabili condițiile și criteriile juridice clare în care procesul penal poate fi încetat în ședință preliminară, precum și dacă aceasta este o consecință juridică a voinței inculpatului și/sau a constatării de către instanța de judecată, nu există.*

Constituția Republicii Moldova

Articolul 20

Accesul liber la justiție

„(1) Orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime.

(2) Nicio lege nu poate îngrădi accesul la justiție.”

Articolul 23

Dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle

„(2) Statul asigură dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. În acest scop statul publică și face accesibile toate legile și alte acte normative.”

Articolul 26

Dreptul la apărare

„(1) Dreptul la apărare este garantat.

(2) Fiecare om are dreptul să reacționeze independent, prin mijloace legitime, la încălcarea drepturilor și libertăților sale.”

Convenția Europeană a Drepturilor Omului (în continuare - Convenție)

Articolul 6

Dreptul la un proces echitabil

„1. Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, insutuită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

3. Orice acuzat are, mai ales, dreptul :

a. să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, despre natura și cauza acuzației aduse împotriva sa,

b. să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale.

c. să se apere el însuși sau să fie asistat de un apărător ales de el și, dacă nu dispune de mijloacele necesare remunerării unui apărător, să poată fi asistat gratuit de un avocat din oficiu, atunci când interesele justiției o cer;

d. să audieze sau să solicite audierea martorilor acuzații și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzații;

e. să fie asistat gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba folosită la audiere.”

Articolul 20 din Constituție, care reglementează dreptul de acces liber la justiție, își găsește corespondența în dispozițiile articolului 6 § 1 din Convenție (DCC nr. 90 din 15 iunie 2021, § 25), iar articolul 26 din Constituție, care garantează în mod distinct dreptul la apărare, își găsește corespondența în articolul 6 § 3 din Convenție. Astfel, garanțiile stabilite de articolul 26 de Constituție reprezintă aspecte precise ale dreptului la un proces echitabil prevăzute de articolul 20 din Constituție și articolul 6 § 1 din Convenție (a se vedea DCC nr. 54 din 4 iunie 2024, §§ 25 și 26).

Mai mult, articolul 20 din Constituție are același câmp de aplicare ca dreptul la un proces echitabil garantat de Convenție (HCC nr. 2 din 23 ianuarie 2020, §28).

Condiția din articolul 6 § 1 din Convenție, potrivit căreia cauzele trebuie examinate în mod echitabil, trebuie înțeleasă în sensul asigurării respectării principiilor fundamentale ale procesului judiciar, i.e. a principiului contradictorialității și a dreptului la apărare, ambele instituind egalitatea deplină a părților în proces (DCC nr. 162 din 29 decembrie 2020, § 28). Acest drept presupune, inter alia, participarea la proceduri sumare, acceptarea și participarea efectivă la un proces penal simplificat a persoanelor ale căror drepturi sau interese legitime pot fi afectate, iar instanța de judecată trebuie să poată să examineze și să soluționeze efectiv aceste solicitări în cadrul acestor proceduri penale.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (în continuare – Curtea Europeană) reiterează că nici litera, nici spiritul articolului 6 al Convenției nu împiedică o persoană să renunțe prin propria voință, în mod exprès sau tacit, la garanțiile unui proces echitabil în cadrul unor proceduri penale sumare și simplificate (a se vedea cauza *Kwiatkowska c. Italiei*, Hotărârea din 30 noiembrie 2000). Nu este nevoie să fie explicită, dar trebuie să fie voluntară, conștientă și informată. Înainte de a se putea considera că un acuzat a renunțat implicit, prin comportamentul său, la un drept important sau un set de garanții prevăzute la articolul 6, trebuie să se stabilească faptul că acesta ar fi putut să prevadă în mod rezonabil consecințele comportamentului său (cauza *Murtazaliyeva c. Rusiei*, Hotărârea din 18 decembrie 2018, § 117).

Curtea, prin hotărârea nr. 12 din 6 aprilie 2021 (§35) a subliniat faptul că în jurisprudența sa, omisiunea legislativă poate constitui obiect de examinare al Curții Constituționale dacă prin aceasta este afectat un drept fundamental (a se vedea HCC nr. 17 din 19 mai 2016, § 71; DCC nr. 28 din 12 martie 2020, § 24; DCC nr. 123 din 22 octombrie 2020, §26; DCC nr. 162 din 29 decembrie 2020, § 23).

Prin hotărârea sa nr. 21 din 22 iulie 2016 (§§ 52-54), Curtea Constituțională a subliniat faptul că unul dintre elementele fundamentale ale preeminenței dreptului și ale statului de drept îl constituie principiul legalității. Preeminența dreptului se asigură prin întreg sistemul de drept, inclusiv prin normele procesual-penale, acestea caracterizându-se prin anumite trăsături proprii, distinctive în raport cu alte categorii de norme, care se diferențiază între ele prin caracterul și structura lor, prin sfera de incidență. Astfel, legea

constituie în ansamblu de reguli juridice, formulate într-o manieră clară, concisă și precisă, iar calitatea legii constituie o condiție vitală pentru menținerea securității raporturilor juridice și ordonarea eficientă a relațiilor sociale.

Pentru a corespunde celor trei criterii de calitate – accesibilitate, previzibilitate și claritate – norma de drept trebuie să fie formulată cu suficientă precizie, astfel încât să permită persoanei să decidă asupra conduitei sale și să prevadă, în mod rezonabil, în funcție de circumstanțele cauzei, consecințele acestei conduite. În caz contrar, cu toate că legea conține o normă de drept, care, aparent, descrie conduita persoanei în situația dată, persoana poate pretinde că nu-și cunoaște drepturile și obligațiile. Într-o astfel de interpretare, norma, care nu corespunde criteriilor clarității, este contrară articolului 23 din Constituție, care statuează obligația statului de a garanta fiecărui om dreptul de a-și cunoaște drepturile (Hotărârea Curții Constituționale nr. 26 din 23 noiembrie 2010, § 10).

Prin hotărârea Curții Constituționale din 27 mai 2014, nr. 14 (§ 84) se specifică faptul că formulele generale și abstracte într-un caz concret pot afecta funcționalitatea legii penale, aplicarea ei coerentă și sistemică, ceea ce ar denatura principiul calității legii. Legea urmează să intrunească standardul clarității, aceasta trebuie să fie accesibilă și previzibilă (cauza Rohlena c. Cehiei, Hotărârea din 27 ianuarie 2015, § 50; cauza Vasiliauskas c. Lituaniei, Hotărârea din 20 octombrie 2015, § 154; cauza Koprivnikar c. Sloveniei, Hotărârea din 24 ianuarie 2017, § 48).

Din analiza normei contestate rezultă că o persoană acuzată de săvârșirea unei fapte penale și trimisă în instanța de judecată nu poate avea o așteptare rezonabilă, în cadrul unei justiții penale, că cererea sa privind încetarea procesului penal, formulată în ședința preliminară, în fața unui organ jurisdicțional independent și imparțial, va fi examinată și soluționată în mod efectiv, în temeiul articolului 350 din Codul de procedură penală.

Această concluzie se impune în contextul în care legislația nu reglementează o procedură și nici nu stabilește condițiile și criteriile juridice clare în baza cărora procesul penal poate fi încetat în această etapă procesuală (*ședința preliminară*). Totodată, norma nu clarifică dacă încetarea procesului penal constituie o consecință juridică a voinței inculpatului, a unei eventuale tranzacții procesuale sau a constatării autonome a instanței de judecată asupra circumstanțelor cauzei apărute spre examinare și soluționare în cadrul ședinței preliminare.

O asemenea omisiune normativă afectează în mod direct cerințele de calitate a legii, în componenta sa de accesibilitate, claritate și previzibilitate, dreptul persoanei de a renunța prin propria voință, în mod expres sau tacit, la garanțiile unui proces echitabil și să apeleze la instituția încetării procesului penal în ședința preliminară, precum și exercitării depline jurisdicții de către o instanța de judecată, consacrate atât de articolele 20, 23, 26 și 115 din Constituție, cât și de articolul 6 din Convenție.

În absența unor reglementări normative, dreptul inculpatului de a solicita încetarea procesului penal în ședința preliminară devine unul iluzoriu, lipsit de efectivitate practică, iar instanța de judecată este lăsată într-un vid legislativ și lipsită de competență, susceptibilă de a genera incertitudini și practici vătăt abuzive, incompatibile cu articolul 6 din Convenție.

E. Argumentarea pretinsei încălcări a unuia sau a mai multor drepturi garantate de Constituție

(i) DREPT COMPARAT

În România, încetarea procesului penal, până la examinare în fond a cauzei, este o soluție procesuală distinctă, reglementată în principal de Codul de procedură penală al României¹ și intervine atunci când există un impediment legal la exercitarea sau continuarea acțiunii penale.

Baza juridică principală este: art. 16 din Codul de procedură penală – Cazurile care împiedică exercitarea acțiunii penale; art. 315 din CPP – Clăsarea (în faza de urmărire penală), art. 396 alin. (6) din CPP – Încetarea dispusă de instanță.

Încetarea procesului penal poate interveni, în principal, până a trece în fond, în cazuri precum: **prescripția răspunderii penale; amnistia; decesul inculpatului; retragerea plângerii prealabile; împăcarea părților.**

Faza camerei preliminare, reglementată în art. 342–348 din CPP, are ca obiect exclusiv verificarea legalității sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală. Judecătorul de cameră preliminară nu este investit cu atribuții privind analiza vinovăției inculpatului sau a temeiniciei acuzației, ci doar cu examinarea conformității procedurii cu exigențele legale. Această opțiune normativă reflectă o concepție formală asupra fazei preliminare, menită să prevină eventualele abuzuri procesuale fără a anticipa soluția pe fond.

Judecătorul de cameră preliminară nu poate dispune, ca regulă, încetarea procesului penal în sens material, întrucât o asemenea soluție ar presupune o analiză a fondului cauzei. Instrumentele de care dispune acesta sunt, în principal, constatarea nulităților actelor de urmărire penală, excluderea probelor administrate nelegal și, în cazuri grave, restituirea cauzei la procuror, conform art. 346 CPP.

În Estonia, procesul penal este reglementat de Codul de procedură penală al Estoniei², iar încetarea cauzei în faza preliminară este posibilă prin mai multe mecanisme, în funcție de gravitatea faptei, de probe existente și de interesul public.

Încetarea procedurii poate interveni în prezența unor obstacole juridice, precum: **prescripția răspunderii penale (corelată cu dispozițiile din Codul penal estonian); lipsa unei plângeri prealabile, acolo unde este necesară; inexistența infracțiunii sau lipsa tipicității faptei; aplicarea principiului ne bis in idem (existența unei hotărâri definitive pentru aceeași faptă); decesul suspectului sau inculpatului.**

Un element important al sistemului estonian este principiul oportunității. Astfel, potrivit art. 202 CPP, procurorul poate dispune încetarea procedurii din motive de oportunitate (expediency), în special în cazul infracțiunilor minore, dacă interesul public nu justifică continuarea urmăririi penale. Legislația prevede instituția încetării condiționate, reglementată de art. 203 din CPP, care permite încetarea procedurii sub condiția ca suspectul să îndeplinească anumite obligații (de exemplu, repararea prejudiciului sau plata unei sume). Dacă aceste condiții sunt respectate, cauza este închisă definitiv fără a mai ajunge în fond.

Rolul instanței în această etapă este esențial pentru controlul legalității, în ceea ce privește contestarea soluțiilor de încetare, aceasta este reglementată de art. 207 din CPP, care permite persoanei vătămate să formuleze plângere, inclusiv, până la examinare în fond a cauzei, este posibil încetarea procesului penal pentru fapte de gravitate redusă (§202):

¹ <https://legislatie.just.ro/Public/DetaliuDocumentActe/182708>

² <https://www.riikiteataja.ee/en/rii/530102013093/consolid>

încetarea condiționată (§203); rolul activ al procurorului în filtrarea cauzelor (§199).

În Franța, procedura penală este reglementată de Codul de procedură penală³, iar experiența în domeniul încetării procesului penal înainte de examinarea pe fond a cauzei evidențiază un sistem complex și flexibil, construit pe un echilibru între principiul legalității și cel al oportunității, dar și pe existența unui control judiciar efectiv exercitat în fază preliminară judiciară.

Specificitatea sistemului din Franța constă însă în rolul important al judecătorului de instrucție (juge d'instruction), care intervine în cauzele mai complexe. Acesta are competența de a administra probe, de a audia părțile și de a verifica temeinicia acuzației, exercitând un control independent asupra activității procurorului. În cazul în care apreciază că nu există suficiente elemente pentru trimiterea în judecată sau că fapta nu întrunește condițiile unei infracțiuni, judecătorul poate pronunța o „ordonanță de netrimitere în judecată” reglementată de art. 177 din CPP.

Această soluție reprezintă o veritabilă încetare a procesului penal înainte de judecata pe fond, având ca efect închiderea procedurii, în absența unor elemente noi. Ea poate fi dispusă pentru motive precum **inexistența faptei, lipsa probelor sau intervenirea unor cauze care înlătură răspunderea penală.**

Pe lângă aceste mecanisme, sistemul francez prevede și soluții alternative de finalizare a cauzei înainte de judecata pe fond, precum **medierea penală** (art. 41-1 CPP) sau **compoziția penală** (art. 41-2 CPP), care permit evitarea examinării cauzei în fond, prin acordul părților și, în anumite cazuri, cu validarea instanței.

În ceea ce privește controlul deciziilor de încetare, soluția de clasare fără urmărire poate fi contestată pe cale ierarhică sau prin mecanisme precum plângerea cu constituire de parte civilă (art. 85 CPP). În cazul soluției de „ordonanță de netrimitere”, aceasta poate fi atacată în fața camerei de instrucție (chambre de l'instruction), ceea ce asigură un control jurisdicțional efectiv asupra deciziei.

În Germania, încetarea procesului penal, până la examinarea în fond a cauzei, se înscrie într-un mecanism riguros și cu criterii clare reglementat de Codul de procedură penală⁴. Această etapă are rolul de a preveni, în instanța de judecată, trimiterea cauzei penale spre examinarea în fond care nu sunt susținute de un probatoriu suficient sau care sunt afectate de impedimente juridice și ca urmare a existenței unor obstacole procedurale sau materiale, precum: **prescripția răspunderii penale; lipsa unei plângeri prealabile, în cazurile în care aceasta este necesară; existența unei hotărâri definitive pentru aceeași faptă (principiul ne bis in idem); decesul suspectului; existența unor imunități sau a unor cauze de nepedepsire.**

Rolurile instituționale sunt bine delimitate: procurorul domină faza preliminară, având competența de a decide asupra oportunității și temeiniciei continuării procesului penal, în timp ce instanța exercită un control de legalitate și, în anumite cazuri, de oportunitate. În cazul încetării prevăzute de art. 153a CPP, este necesar atât consimțământul inculpatului, cât și aprobarea instanței, ceea ce introduce un mecanism suplimentar de echilibru.

În Italia, este reglementat de procedura penală⁵, iar examinarea încetării procesului

³ https://www.legifrance.gouv.fr/codes/texte_lc/LLEGITEXT000006071154/

⁴ https://www.gesetze-im-internet.de/englisch_stpo/englisch_stpo.html#p1366

⁵ <https://www.brocadi.it/codice-di-procedura-penale/libro-secondo/titolo-ii/art129.html>

se decide de în fața ședinței preliminare, desfășurată în fața judecătorului de cameră preliminară (GUP – Giudice per l'Udienza Preliminare). Rolul GUP nu este de a stabili vinovăția, ci de a verifica dacă există suficiente elemente pentru a justifica desfășurarea unui proces propriu-zis în fond. În această etapă, încetarea procedurii poate interveni în principal din două categorii de motive: lipsa probelor sau existența unor impedimente juridice, precum: lipsa plângerii prealabile în cazurile în care aceasta este necesară, intervenirea prescripției, existența unei hotărâri anterioare pentru aceeași faptă (principiul *ne bis in idem*), inexistența infracțiunii, decesul inculpatului, existența unor cauze de nepedepsire sau imunitate, ori caracterul nesemnificativ al faptei (*particolare tenuità del fatto*).

Astfel, GUP poate pronunța soluția de non luogo a procedere (clasarea) atunci când probele sunt insuficiente, contradictorii sau neadecvate pentru a susține o condamnare. Un rol central îl are art. 129 din CPP, care obligă judecătorul să dispună încetarea imediată a procedurii ori de câte ori rezultă în mod evident că fapta nu există, că inculpatul nu a comis-o sau că aceasta nu constituie infracțiune ori nu este pedepsibilă.

În urma ședinței preliminare, GUP poate decide fie trimiterea în fond în judecată, fie încetarea procedurii prin non luogo a procedere (clasare), fie aplicarea unei proceduri alternative.

(ii) PRINCIPII GENERALE

Articolul 20 din Constituție garantează oricărei persoane dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime. Totodată, în temeiul articolului 115 alin. (4) din Constituție, procedura de judecată este stabilită prin lege organică.

Mai mult, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a reținut că Convenția este concepută să garanteze drepturi practice și eficiente, nu drepturi teoretice sau iluzorii. Acest lucru este valabil mai ales pentru garanțiile consacrate la articolul 6 din Convenție, având în vedere locul prominent deținut într-o societate democratică de dreptul la un proces echitabil, cu toate garanțiile prevăzute la acest articol (a se vedea *Zhang c. Ucraina*, Hotărârea din 13 noiembrie 2018, § 59).

În primul rând, un aspect fundamental al dreptului la un proces echitabil constă în faptul că urmărirea și judecarea cauzei, inclusiv elementele judecării cauzei care au legătură în aplicarea normelor de procedură, să evite un formalism excesiv care ar putea afecta echitatea procedurii și să existe o egalitate a armelor între acuzare și apărare (cauza *Walchli c. Franței*, Hotărârea din 26 iulie 2007, § 29).

În fapt, o aplicare deosebit de riguroasă a unei norme de procedură afectează dreptul de acces la o instanță și la apărare în însăși esența sa (cauza *Labergère c. Franței*, Hotărârea din 26 septembrie 2006, § 23), având în special în vedere importanța procedurii și miza acesteia pentru un acuzat.

Dreptul de acces la o instanță este de asemenea afectat în însăși esența sa prin lipsa sau incertitudinea procedurii, întrucât exercitarea acestuia nu poate fi concepută în mod real și efectiv în absența unor reguli procedurale sau *vid* legislativ. Or, accesul liber la justiție nu se rezumă la posibilitatea formală de a sesiza o instanță, ci presupune existența unui cadru normativ care să permită în cadrul unei proceduri sumare și simplificate de încetare a procesului penal, valorificarea concretă a drepturilor acuzatului în ședința preliminară, într-un mod coerent și lipsit de arbitrar.

În situația în care legea nu reglementează procedura de examinare și soluționare a unei cereri sau nu stabilește condițiile și criteriile aplicabile, în cadrul unei proceduri sumare de încetare a procesului penal, persoana interesată este pusă într-o stare de incertitudine juridică, fiind lipsită de capacitatea de a-și adapta conduita procesuală și de a anticipa consecințele demersurilor sale. Această situație transformă accesul la instanță într-un drept iluzoriu, golit de conținut, contrar exigențelor constituționale și convenționale (cauza *Josseaume c. Franței*, Hotărârea din 08 martie 2012, § 32).

Recomandarea nr. R (87) 18 a Comitetului de Miniștri din 17 septembrie 1987 către statele membre cu privire la simplificarea justiției penale, se referă la proceduri simplificate și sumare. Având în vedere creșterea numărului de cauze penale trimise instanțelor de judecată, și în special celor nesemnificative și care prevăd sancțiuni minore, precum și problemele cauzate de durata procedurilor penale, considerând că întârzierea în combaterea infracțiunilor discreditează dreptul penal și afectează buna administrare a justiției, având în vedere că întârzierile în administrarea justiției penale ar putea fi remediate, nu doar prin alocarea de resurse specifice și prin modul în care acestea sunt folosite, ci și printr-o definire mai clară a priorităților pentru derularea politicilor penale, în ceea ce privește atât forma, cât și fondul, prin:

- recurgerea la principiul urmăririi penale discreționare;
- utilizarea următoarelor măsuri cu privire la infracțiuni minore și comune;
- așa-numitele proceduri sumare,
- înțelegeri extra judiciare cu autoritățile competente în materie penală și alte autorități interveniente, ca o posibilă alternativă la urmărirea penală,
- așa-numitele proceduri simplificate,
- simplificarea procedurilor judiciare ordinare ...”.

Curtea Constituțională, în Hotărârea sa nr. 9 din 9 martie 2017 (§§ 41-44) cu titlul de principiu indică că, în scopul realizării prevederilor constituționale, Codul de procedură penală cuprinde reglementări privind judecarea cauzelor penale de către instanțele judecătorești. Curtea observă, în acest sens, că prin recomandarea nr. R (87)18 Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei a încurajat statele membre să ia măsuri care vizează simplificarea procedurilor judiciare ordinare prin recurgerea la procese accelerate, care includ hotărâri sumare, înțelegeri extrajudiciare, proceduri simplificate, etc.

Curtea Europeană a afirmat că, atunci când o acuzație penală împotriva acuzatului este stabilită printr-o formă prescurtată de soluționare judiciară, aceasta duce, în esență, la renunțarea la o serie de drepturi procedurale. Acest lucru nu poate fi o problemă în sine, deoarece nici litera, nici spiritul articolului 6 din Convenție nu împiedică o persoană să renunțe la aceste garanții din propria sa voință (a se vedea cauza *Scoppola c. Italia* (nr.2), Hotărârea din 17 septembrie 2009, § 135).

Mai mult, în partea ce ține de statutul părții civile în procesul penal, Curtea Europeană a statuat că articolul 6 § 1 din Convenție nu garantează dreptul la o „răzbunare privată”, nici pe cel de a intenta o *actio popularis* în scop de pedepsire a unei persoane (a se vedea cauza *Perez c. Franței*, Hotărârea din 12 februarie 2004, § 70).

În plus, exigențele preeminenței dreptului presupun, inter alia, asigurarea legalității și a certitudinii juridice (Raportul privind preeminența dreptului, adoptat de Comisia de la Veneția la cea de-a 86 sesiune plenară, 2011, § 41). În acest sens, articolul 23 alin. (2) din

Constituție impune adoptarea de către legislator a unor legi accesibile și previzibile. În jurisprudența sa, Curtea a stabilit că, pentru a exclude orice echivoc, textul legislativ trebuie să fie formulat în mod clar și inteligibil, fără dificultăți de ordin sintactic și pasaje obscure (a se vedea, *mutatis mutandis*, HCC nr. 6 din 10 martie 2020, § 69, HCC nr. 18 din 30 iunie 2020, § 79; DCC nr. 3 din 16 ianuarie 2020, § 25). Or, o normă corespunde exigenței previzibilității atunci când oferă o măsură de protecție împotriva imixtiunilor arbitrare din partea autorităților publice (cauza *Centro Europa 7 S.r.l. și Di Stefano c. Italiei*, Hotărârea din 7 iunie 2012, § 143).

La rândul ei, condiția previzibilității este îndeplinită atunci când persoană poate – în caz de necesitate, cu o asistență juridică adecvată – să prevadă, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, procedura și consecințele pe care le poate avea o anumită conduită (cauza *Gestur Jónsson și Ragnar Halldór Hall c. Islandei*, Hotărârea din 30 octombrie 2018, § 88; cauza *Berardi și Mularoni c. San Marino*, Hotărârea din 10 ianuarie 2019, § 40).

Totodată, pentru ca legea să îndeplinească exigența previzibilității, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate procedura, întinderea și modalitățile de exercitare a puterii discreționare a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a-i oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului (cauza *Sissanis c. României*, Hotărârea din 25 ianuarie 2007, §66; cauza *Seychell c. Maltei*, Hotărârea din 28 august 2018, § 50-52). O putere discreționară care, nu este delimitată, chiar dacă face obiectul controlului judiciar din punct de vedere formal, nu trece de testul previzibilității. Aceeași concluzie este valabilă și pentru puterea discreționară nelimitată a instanțelor judecătorești (HCC nr. 28 din 23 noiembrie 2015, § 61).

Dacă sarcina Curții Europene constă în a verifica dacă procedura în ansamblul său are un caracter echitabil într-un caz concret, sarcina Curții Constituționale constă în a verifica dacă legislația contestată asigură o bază pentru pronunțarea unui act judiciar cu respectarea rigorilor procesului echitabil garantat constituțional (a se vedea HCC nr. 2 din 23 ianuarie 2020, § 29).

(iii) Aplicarea principiilor generale în prezenta cauză

În acest caz se pune în discuție dacă articolul 350 din CPP reglementează o procedură și stabilește condițiile și criteriile juridice clare în care procesul penal poate fi încetat în ședință preliminară, precum și dacă aceasta este o consecință juridică a voinței inculpatului și/sau a constatării de către instanța de judecată.

În primul rând, se poate considera a fi o trăsătură comună a sistemelor europene de justiție penală ca un acuzat să tindă și să obțină o procedură sumară și simplificată a acuzațiilor în schimbul plătirii poziției de renunțare la dreptul de a combate acuzația, fără asumarea explicită a vinovăției (*nolo contendere*) (cauza *Ruciński c. Poloniei*, Hotărârea din 20 februarie 2007, § 12).

Nu poate fi nimic nepotrivit în procedeul de solicitare a încetării procesului penal în ședință preliminară, în fața unui organ jurisdicțional independent și imparțial, ca atare (a se vedea, *mutatis mutandis*, cauza *Babar Ahmad și alții c. Regatului Unit*, Hotărârea din 6 iulie 2010). În această privință, subscriem la ideea că cererea depusă în ședință preliminară, în afară de oferirea de importante beneficii, cum ar fi soluționarea rapidă a cauzelor penale și reducerea volumului de muncă al instanțelor, procurorilor și avocaților, poate fi, de asemenea, dacă este corect aplicat și fără abuzuri, un instrument de educare procesuală a

ambelor părți și poate contribui la reducerea numărului de pedepse impuse și, ca urmare, a numărului de deținuți.

Curtea Europeană a afirmat că, atunci când o acuzație penală împotriva acuzatului este stabilită printr-o formă preșeurată de soluționare judiciară, aceasta duce, în esență, în renunțarea la o serie de drepturi procedurale. Acest lucru nu poate fi o problemă în sine, deoarece nici litera, nici spiritul articolului 6 din Convenție nu împiedică o persoană să renunțe la aceste garanții din propria sa voință (a se vedea cauza *Scoppola c. Italia* (nr. 2), Hotărârea din 17 septembrie 2009, § 135). Cu toate acestea, un principiu fundamental implică faptul că renunțarea la anumite drepturi procedurale trebuie întotdeauna, pentru a fi considerată eficientă în sensul Convenției, stabilită în mod neechivoc și însoțită de garanții minime, proporționale cu importanța acesteia. În plus, nu trebuie să contravină vreunui interes public important (a se vedea, printre altele *Scoppola* (nr. 2), citată mai sus, § 135-136; cauza *Poitrinol c. Franței*, Hotărârea din 23 noiembrie 1993, § 31).

Astfel, se observă că, în conformitate cu cerințele legislației naționale prevăzute la articolului 350 din CPP, prin cererea de încetare a procesului penal, în ședința preliminară, acuzata a renunțat la un set de garanții și dreptul său de a-și vedea cauza penală analizată pe fond și eventual să obțină achitarea sa pentru acuzațiile care i se incriminează. În schimb, aceasta acceptă soluția în deplină cunoștință a faptelor cauzei, a consecințelor juridice și într-un mod cu adevărat voluntar renunță la dreptul de a combate acuzația, fără asumarea explicită a vinovăției; și conținutul cererii și corectitudinea modului în care aceasta se încadrează juridic ar fi trebuit supuse unui control jurisdicțional suficient.

Din analiza normei contestate rezultă că o persoană acuzată de săvârșirea unei fapte penale și trimisă în instanța de judecată nu poate avea o așteptare rezonabilă, în cadrul unei proceduri penale sumare și simplificate în care cererea sa privind încetarea procesului penal, formulată în ședința preliminară, în fața unui organ jurisdicțional independent și imparțial, va fi examinată și soluționată în mod efectiv în temeiul articolului 350 din CPP.

Această concluzie se impune în contextul în care legislația nu reglementează o procedură și nici nu stabilește condițiile și criteriile juridice clare în baza cărora procesul penal poate fi încetat în această etapă procesuală (ședința preliminară). Totodată, norma nu clarifică dacă încetarea procesului penal constituie o consecință juridică a voinței inculpatului, a unei eventuale tranzacții procesuale sau a constatării autonome a instanței de judecată asupra circumstanțelor cauzei apărute spre examinare și soluționare în cadrul ședinței preliminare.

Codul de procedură penală indică generic și formal la norma cu denumirea marginală articolului 350 din CPP privind încetarea procesului penal în ședința preliminară, însă nu reglementează absolut o procedură de examinare și soluționare, în ședința preliminară, a unor astfel de cereri privind încetarea procesului penal, de către instanța de judecată. În actuala configurație a normativului de procedură penală al Republicii Moldova, dispoziția cuprinsă în articolul 350 din CPP apare ca o normă cu valoare mai degrabă declarativă decât de substanță/operatională, deoarece mecanismul procedural conțineret prin care o asemenea examinare și soluție ar trebui realizată de instanța de judecată lipsește.

În lipsa unei reglementări procedurale, instanța de judecată este pus în situație să fie limitată în competențe de a examina și soluționa cereri de încetarea procesului penal în ședința preliminară într-un vid legislativ sau cadru normativ incomplet, în care nu sunt precizate etapele procesuale, dacă aceasta este o consecință juridică a voinței inculpatului

și/sau a constatării de către instanța de judecată, limitele soluționării și instrumentele procedurale utilizabile la această etapă, etc. Or, Curtea Supremă de Justiție, prin avizul consultativ al său emis în cauza penală nr. Iavc-6/25 I-25053585-01-Iavc-29092025 din 20 noiembrie 2025 (pet. 22) statuează că, Codul de procedură penală nu stabilește clar momentul procesual în care procesul penal poate fi încetat în ședința preliminară ca urmare a împăcării părților.

În consecință, instanțele naționale sunt circumscrise, în lipsa unei proceduri normative de încetarea procesului penal în ședința preliminară, automat și mecanic să respingă cererile respective sau să o lase fără soluție, fiind limitată în competență de a se expune pe marginea acestei solicitări și a soluționa aceasta în cadrul ședinței preliminare, în ordinea articolului 350 din CPP, decât odată cu fondul cauzei, ceea ce nu îndeplinește garanțiile prevăzute la articolului 6 §§ 1 și 3 din Convenție.

Cu siguranță, acest vid legislativ aduce atingere exercitării depline jurisdicției de către o instanța de judecată, presupunând să renunțe la unele principii fundamentale de a examina și soluționa cauza penală legal, complet și imparțial. Așadar, refuzul mecanic al unei instanțe sau imposibilitatea de a se pronunța în mod independent și motivat asupra anumitor aspecte cruciale pentru soluționarea litigiului, cu care a fost sesizată, ar putea constitui o încălcare a articolului 6 § 1 din Convenția Europeană (cauza *Chevrolet c. Franța*, Hotărârea din 13 februarie 2003). În hotărârea sa nr. 10 din 10 mai 2016, § 80, Curtea Constituțională subliniază că, în procesul înlăptuirii justiției instanțele judecătorești trebuie să fie independente și să nu fie limitate în competențe, pentru a exercita un control de plină jurisdicție (a se vedea HCC nr. 10 din 10 mai 2016, § 80).

Aplicând normele contestate, fără excepții, legiuitorul a creat o situație în așa fel, încât să lipsească instanța de judecată de posibilitatea de a efectua în cadrul ședinței preliminare un control judiciar efectiv, ținând cont de circumstanțele cazului și etapa procesuală. În astfel de situație, competențele instanței de judecată ar fi limitate, iar instanța de judecată este pusă într-o incertitudine și vid legislativ, creându-se precondiții pentru încălcarea drepturilor constituționale ale subiecților, inter alia, a dreptului constituțional la un proces echitabil, prevăzut de articolele 20 și 26 din Constituția Republicii Moldova. Respectiv pentru persoanele acuzate, o astfel de soluție ar echivala cu o negare a dreptului la un proces echitabil, desfășurat cu încălcarea garanțiilor prevăzute la articolului 6 §§ 1 și 3 lit. d) din Convenție.

Mai mult, articolul 350 din CPP prevede că „dacă în ședința preliminară s-au constatat temeiurile prevăzute în articolul 332, instanța, prin sentință motivată, încetează procesul penal în cauza respectivă”, ceea ce creează și o mai mare neclaritate și confuzie, deoarece nu este clar dacă instanța de judecată își limitează competența la o verificare formală a temeiurilor invocate la articolul 332 din CPP, fără a intra în cercetarea judecătorească sau dacă poate intra într-o analiză de fond, cu eventuală administrare de probe. Or, norma nu stabilește succesiunea logică și normativă a actelor și a etapelor procesuale ce trebuie întreprinse și soluțiile la care trebuie să ajungă instanțele de judecată când soluționează asemenea cererii de încetare a procesului penal, în ședința preliminară, prin prisma articolului 350 din CPP.

În plus, articolul 332 din CPP prevede încetarea procesului penal într-un contur mai larg, și anume în ședința de judecată, al cărora efecte se deosebesc substanțial față de încetarea procesului penal în ședința preliminară. În logica Codul de procedură penală al Republicii Moldova, încetarea procesului penal capătă semnificații diferite în funcție de momentul în care intervine. Astfel, articolul 332 din CPP descrie un cadru larg, propriu

etapei de cercetare judecătorească absolută și dezbateri judiciare complete, în care instanța de judecată nu mai operează la nivelul unor proceduri șumare și simplificate a verificării preliminare, ci se află deja în centrul analizei probatoriului obiectiv și complet al cauzei

Privită procesual, această formă de încetare apare ca un final „asumat” al procesului penal iar instanța de judecată devine autorul unei soluții care se sprijină pe o înțelegere profundă după cercetarea tuturor probelor dosarului și a faptelor.

De aici rezultă diferența de substanță (*procedura, criteriile, efectele juridice, limitele de soluționare, momentul de apariție, etc.*), dintre cele două instituții al încetării procesului penal în ședința preliminară (articolul 350 din CPP) și în ședința de judecată (articolul 332 din CPP), care afectează claritatea normei penale reglementate de articolul 350 din CPP, incompatibil cu articolul 23 din Constituție.

În acest context al contradicțiilor și neclarităților, o situație care are dreptul la existență, dar care este puțin probabilă este faptul opinat de către Curtea Supremă de Justiție, prin Avizul consultativ emis în cauza penală nr. Iavc-6/25 1-25053585-01-Iavc-29092025 din 20 noiembrie 2025 că, **„încetarea pe acest motiv (împăcarea) poate avea loc doar la etapa cercetării judecătorești și a dezbaterilor judiciare, însă nu și în ședința preliminară.** Încetarea procesului penal în ședința preliminară fără cercetarea probelor și fără constatarea vinovăției poate aduce atingere prezumției de nevinovăție, garantată de articolul 21 din Constituția Republicii Moldova și articolul 6 § 2 Convenție. O asemenea încetare lasă impresia că persoana ar fi fost vinovată, fără ca vinovăția să fi fost stabilită printr-o procedură stabilită de lege. (...) în hotărârea G.I.E.M. S.R.L. și alții v. Italia (2018), CtEDO a menționat în § 315 că „din punct de vedere juridic, este imposibil să se constate vinovăția inculpatului dacă instanța încheie procedura înainte de colectarea probelor sau organizarea audierilor care ar permite instanței să ia o decizie cu privire la fondul cauzei” (pct. 23).

În același sens neclar și chiar vădit nerezonabil, în cauza penală nr. Ira-303/24 (1-19135669-01-Ira-26022024-1 38) (pct. 38-40), Curtea Supremă de Justiție menționează că, „dacă apărarea cere încetarea procesului penal (în ședința preliminară) până la începerea cercetării judecătorești, instanța de judecată urmează să clarifice dacă inculpatul recunoaște vinovăția și să îi explice consecințele unei asemenea recunoașteri. Dacă inculpatul recunoaște vinovăția, cu acordul apărării, cauza poate fi examinată conform articolului 364¹ Cod de procedură penală sau în procedură generală. Dacă inculpatul nu recunoaște vinovăția, procesul penal urmează a fi desfășurat potrivit procedurii generale. (...) pentru expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală, emiterea unei sentinței de încetare a procesului penal, conform articolului 391 Cod de procedură penală, nu este posibilă. Un asemenea temei nu este prevăzut de acest articol, ci de articolul 389 Cod de procedură penală. Articolul 391 alin. (1) pact. 6) Cod de procedură penală nu se referă la termenul de prescripție, ci la circumstanțele prevăzute de articolul 275 pct. 9) Cod de procedură penală. Prin urmare, în cazul intervenirii termenului de prescripție, instanța va emite o sentință de condamnare conform articolului 389 alin. (4) pct. 3) Cod de procedură penală. (...) conform articolului 395 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, dispozitivul sentinței de condamnare trebuie să menționeze constatarea că inculpatul este vinovat de săvârșirea infracțiunii incriminate. **Condițiile pentru încetarea procesului penal explicate în paragrafele precedente se aplică și celorlalte temeiuri de nereabilitare, inclusiv amnistiei.** Totuși, încetarea procesului penal pe motiv că a intervenit decesul are nuanțe specifice, care au fost explicate în cauza nr. Ira-1611/2022 (pct. 42)”

În consecință, efectele celor două forme de încetare se distanțază radical și evidențiază nu doar diferența de momentul procesual în care procesul penal poate fi încetat, ci și o diferență de calitate normativă între cele două reglementări: una poartă amprenta unei soluții legate de fondul cauzei, cealaltă rămâne o intervenție procedurală sumară și simplificată, a cărei proceduri, condiții și criterii nu sunt reglementate la etapa ședinței preliminare, după cum este indicată la articolul 350 din CPP, rămânând dependentă de interpretări nerezonabile și creări de norme primare. Or, principiul constituțional al legalității impune diferențierea situațiilor survenite, încât conceptul legislativ nu este suficientă în atingerea scopului legii penale atât timp cât nu este posibilă realizarea diferențierii procedurilor judiciare. Astfel, diferențierea judiciară se poate realiza doar în baza unor mecanisme de apreciere inerente activității instanței de judecată reglementate de lege, fiind astfel o expresie a principiului legalității și clarității normei.

Totuși, observăm că riscul este evident: în lipsa unei reglementări procedurale de a examina și soluționa cereri de încetarea procesului penal în ședința preliminară din partea instanțelor de judecată, Curtea Supremă de Justiție ar încerca să substituie forul legislativ și să construiască norme de procedură primare, apropiindu-se periculos de o activitate de legiferare, care nu este nici rezonabilă și nici echilibrată în contextul limitărilor pe care le operează, pe de o parte, asupra competenței instanței de judecată și, pe de altă parte, asupra drepturilor acuzatului de a beneficia de încetarea procesului său penal în ședința preliminară, prevăzută de articolul 350 din CPP. Deși acest efort poate părea legitim și chiar indispensabil pentru funcționarea justiției, el riscă să depășească granița interpretării și să intre în sfera creației normative, interzis de normele constituționale.

O atare limitare poate opera însă în conformitate cu dispozițiile articolului 54 din Constituție, care prevăd posibilitatea restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru interesele securității naționale, integrității teritoriale, bunăstării economice a țării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă și infracțiunilor, protejării drepturilor, libertăților și demnității altor persoane, împiedicării divulgării informațiilor confidențiale sau garantării autorității și imparțialității justiției. Măsura restrângerii poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică, trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.

Curtea Constituțională, în hotărârea sa nr. 7 din 16 aprilie 2015, § 41 statuează că, limitarea exercițiului unor drepturi individuale, în considerarea unor drepturi colective și interese publice, ce vizează siguranța națională, ordinea publică sau prevenția penală, constituie în permanență o operațiune sensibilă sub aspectul reglementării, fiind necesară menținerea unui just echilibru între interesele și drepturile individuale, pe de o parte, și cele ale societății, pe de altă parte.

Astfel, acest caz pune în discuție inclusiv cerința „clarității și previzibilității” legii procesual penale, încât cu precădere se poate de afirmat că Codul de procedură penală nu reglementează o procedură, condițiile și criteriile juridice în care procesul penal poate fi încetat în ședință preliminară, precum și dacă aceasta este o consecință juridică a voinței inculpatului și/sau a constatării de către instanța de judecată. Or, nu se poate identifica vreun motiv rezonabil care justifică o asemenea omisiune legislativă.

Se constată că, de vreme ce Codul de procedură penală nu reglementează o procedură distinctă de examinarea a unor astfel de cereri, în anumite situații, drepturile acuzatului la acces liber la justiție și la apărare devin inefective și iluzorii. De altfel,

27
legislatorul ar fi putut prevedea un mecanism potrivit căreia, în cazul în care acuzatul ar intenționa să solicite încetarea procesului său penal în ședința preliminară, să fie stabilit concret procedura, condițiile și criteriile care urmează a fi respectate la depunerea unei asemenea cereri, doar în condițiile exprimării unui consimțământ, în scris, lipsit de echivoc și însoțit de garanții minime, e.g. dreptul de a fi explicat procedura și dacă înțelege consecințele acestei proceduri, dreptul de a fi asistat de un apărător, etc. Or, renunțarea la anumite drepturi procedurale trebuie întotdeauna, pentru a fi considerată eficientă în sensul Convenției, stabilită în mod neechivoc și însoțită de garanții minime, proporționale cu importanța acesteia. În plus, nu trebuie să contravină vreunui interes public important (a se vedea cauza Poitrimol c. Franței, Hotărârea din 23 noiembrie 1993, § 31).

Aceasta ar asigura congruența drepturilor și garanțiilor în vederea respectării caracterului echitabil în general al procesului fiind esențial în materie de articolul 6 din Convenție, iar modul în care renunțarea persoanelor la garanțiile procesului echitabil, în sensul articolului 6 din Convenției, cu asumarea consecințelor ce decurge din aceasta, nu lasă loc de interpretare astfel încât poate fi considerată ca fiind lipsită de echivoc și bazat pe o alegere în cunoștință de cauză, fiind eficientă în sensul Convenției.

În cele ce urmează, ne propunem să examinăm dacă limitările susmenționate ale drepturilor procedurale ale inculpatei au fost necesare și dacă autoritățile naționale au instituit măsuri de compensare pentru a atenua aceste limitări, înainte de a evalua impactul lor concret asupra situației inculpatei în raport cu procedura în ansamblu.

În prezenta cauză, inculpata a solicitat încetarea procesului penal în ședința preliminară, iar instanța de judecată a aplicat dispozițiile legale relevante (articolul 350 din CPP) și a statuat de la bun început că lasă fără examinare cererile depuse, fiind în imposibilitatea de a se expune pe marginea acestora decât odată cu fondul cauzei.

Cu toate acestea, în baza aceleiași norme legale instanța de judecată, având în vedere natura și caracterul juridic al faptelor reținute împotriva inculpatei, acțiunile de hărțuire a „instituțiilor statului” și care dintre „interesele persoanelor private” au fost efectiv implicate, în coroborare cu voința expresă a inculpatei, manifestată „benevolă și nesilit de nimeni, lipsită de echivoc și bazat pe o alegere în cunoștință de cauză, cu renunțarea la garanțiile procesului echitabil, în sensul articolului 6 din Convenției, cu asumarea consecințelor ce decurge din aceasta”, prin prisma articolului 350 din CPP, se constată lipsa de precizie a exprimării instanței de judecată atunci când s-a referit la orice motiv concret de a lăsa fără examinare cererile depuse, fiind în imposibilitatea de a se expune pe marginea acestora decât odată cu fondul cauzei și care ar justifica continuarea procesului penal în privința inculpatei.

Prin urmare, nu se poate decât să se concluzioneze că motivele reale de încălcare a drepturilor inculpatei care, în opinia părții acuzării și instanței de judecată, împiedicau examinarea cererilor depuse, în temeiul articolului 350 din CPP, fiind limitată în competență, nu poate înceta procesul penal în ședința preliminară, decât de a se expune pe marginea acestora odată cu fondul cauzei și care o priveau pe inculpată nu au fost explicate cătuși de puțin și convingător de către instanța de judecată.

Trebuie reamintit faptul că, în fiecare cauză în care se pune problema echității procedurii, în raport cu limitarea dreptului inculpatei de a apela la încetarea procesului penal în ședința preliminară, trebuie să se stabilească, printr-o examinare cât mai riguroasă, dacă există elemente care pot să compenseze suficient dificultățile cauzate inculpatei prin neadmiterea acestora, în special garanții procedurale solide, care permit o apreciere corectă

și echitabilă a viabilității și existenței unei astfel de proceduri

Privit în ansamblu, inculpata nu are acces la această procedură (articolul 350 din CPP), în condițiile în care, o altă ocazie procedurală nu mai există de încetarea procesului penal în ședința preliminară, decât în condițiile în care a menționat mai sus Curtea Supremă de Justiție că: „Condițiile pentru încetarea procesului penal explicate în paragrafele precedente se aplică și celorlalte temeiuri de nereabilitare, inclusiv amnistiei. Încetarea procesului penal în ședința preliminară fără cercetarea probelor și fără constatarea vinovăției nu este posibil (...), fiind o necesitate (...), constatarea că inculpatul este vinovat de săvârșirea infracțiunii incriminate”.

Astfel, instanța de judecată nu a oferit justificări nici în ceea ce privește modul în care a putut aprecia necesitatea încetării procesului penal în ședința preliminară, și respectiv nici să chibzuiască asupra măsurilor de compensare, în măsura în care efectele juridice neaplicării la această etapă a încetării procesului sunt total diferite și rămâne singura dorință care l-ar interesa pe inculpată.

Toate elementele de mai sus, culminând cu insuficiența raționamentului instanței de judecată la nesoluționarea cererii inculpatei, în temeiul articolului 350 din CPP, fiind limitată în competență și nu poate înceta procesul penal în ședința preliminară, decât de a se expune pe marginea acestora odată cu fondul cauzei, trădează aprecierea gradului efectiv de control aplicat de instanța de judecată și lipsa oricărui grad de precauție, care constituie în permanență o operațiune sensibilă sub aspectul respectării principiului imparțialității și independenței, fiind necesară menținerea unui just echilibru între interesele și drepturile individuale, pe de o parte, și cele ale societății, pe de altă parte.

Din aceste motive, considerăm neconstituțională *omisiunea legislatorului de a reglementa o procedură, condițiile și stabili criteriile juridice clare în care procesul penal poate fi încetat în ședința preliminară, precum și dacă aceasta este o consecință juridică a voinței inculpatului și/sau a constatării de către instanța de judecată*

în raport cu prevederile articolului 20, 23 și 26 din Constituția Republicii Moldova.

F. Lista documentelor relevante (dacă este cazul)

La prezenta sesizare urmează să fie anexate materialele cauzei penale nr. 48-1-6128-20122018, aflate la Judecătoria Strășeni (sediul Central).

G. Declarația și semnătura autorului sesizării

Declar pe propria onoare că informațiile prezentate Curții sunt veridice.

19 mai 2026

AVOCAT
Reprezentant
Ivan UNGUREAN

(Semnătura)

Dosarul nr.1-1/2025
48-1-6128-20122018

ÎNCHEIERE

03 iunie 2026

mun. Strășeni

Judecătoria Strășeni (sediul central)

Instanța de judecată compus din:

Președintele ședinței, judecătorul

Mihaela Grosu

Grefier

Nicoleta Sandu

Cu participarea:

Procurorului

Marta Bîzgan

Avocaților

Ivan Ungurean

Victor Panțiru

examinând în ședință publică deschisă cauza penală de învinuire a lui Țicu Ina Gheorghe în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (3), art. 325 alin. (1) Cod penal și Sterpu Vadim Anatolie în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (5), art. 325 alin. (1) Cod penal, -

a constatat:

În procedura Judecătorului Judecătoriei Strășeni, sediul central, Mihaela Grosu se află în examinare cauza penală de învinuirea a lui Țicu Ina Gheorghe în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (3), art. 325 alin. (1) Cod penal și Sterpu Vadim Anatolie în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (5), art. 325 alin. (1) Cod penal.

Inculpata Țicu Ina este învinuită în aceea că, pe parcursul lunii ianuarie 2018 activând în funcția de ofițer superior de sector al Postului de Poliție „Ghelăuza” al Sectorului de poliție nr. 1 „Strășeni” al Inspectoratului de Poliție Strășeni, prin intermediul ofițerului de urmărire penală a SUP al IP Strășeni, Vadim Sterpu, urmărind scopul coruperii active a ofițerului superior de urmărire penală al IP Strășeni Nacu Lilia a promis ultimei, precum și a oferit bunuri, ce nu i se cuvin, pentru aceasta, în vederea emiterii unui raport cu propunerea de încetare a urmăririi penale și scoaterea de sub urmărirea penală a bănuitului Baci Toader, în interesele acestuia. Astfel, în vederea realizării acțiunilor sale criminale, Țicu Ina, pe parcursul lunii ianuarie 2018, acționând prin intermediul lui Sterpu Vadim, cunoscând despre faptul că Ofițerul Superior de Urmărire Penală Nacu Lilia, are în gestiune cauza penală nr. 2017330603, pornită pe faptul acțiunilor de huliganism comise de către cet. Baci Toader, a promis și a oferit bunuri, prin mijlocitor, ce nu i se cuvin, pentru întocmirea raportului cu propunerea de încetare a urmăririi penale în privința bănuitului Baci Toader. Ulterior, în rezultatul pretinderii de către Nacu Lilia, a sumei de 1000 euro de la Baci Toader, prin intermediul lui Țicu Ina și respectiv Sterpu Vadim, fiind persoană publică, contrar obligațiilor și interdicțiilor impuse de funcția deținută, a emis la data de 26 ianuarie 2018 raportul cu propunerea de încetare a urmăririi penale prin care a propus scoaterea de sub urmărirea penală a bănuitului Baci Toader din motivul lipsei elementelor infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal

clasarea cauzei penale, pornirea unei proceduri contravenționale separate în privința acestuia, acțiune ce intră în competența funcției deținute de către aceasta fiind contrar obligației acesteia.

La data de 20.05.2026, apărătorul inculpatei Țicu Ina, avocatul Ivan Ungurean a înaintat o cerere prin care a solicitat ridicarea excepției de neconstituționalitate referitor la art. 350 din Codul de procedură penală, ce ține de omisiunea legislatorului de a reglementa o procedură, de a stabili condițiile și criteriile juridice clare în care procesul penal poate fi încetat în ședință preliminară, precum și dacă aceasta este o consecință juridică a voinței inculpatului și/sau a constatării de către instanța de judecată.

În motivarea cererii avocatul Ivan Ungurean a indicat că, excepția de neconstituționalitate este ridicată de către o parte din proces, și anume, inculpata, Ina Țicu în comun cu reprezentantul acesteia, partea apărării, Ivan Ungurean, drepturile și interesele lui Ina Țicu sunt afectate prin omisiunea legislatorului de a reglementa o procedură, stabili condițiile și criteriile juridice în care procesul penal poate fi încetat în ședință preliminară, precum și dacă aceasta este o consecință juridică a voinței inculpatului și/sau a constatării de către instanța de judecată, un instrument juridic aplicabil speței.

O hotărâre anterioară a Curții referitor la articolul 350 din Codul de procedură penală, ce ține de omisiunea legislatorului de a reglementa o procedură, stabili condițiile și criteriile juridice clare în care procesul penal poate fi încetat în ședință preliminară, precum și dacă aceasta este o consecință juridică a voinței inculpatului și/sau a constatării de către instanța de judecată, nu există.

Referitor la neconstituționalitatea art. 350 din Codul de procedură penală, ce ține de omisiunea legislatorului de a reglementa o procedură, stabili condițiile și criteriile juridice clare care procesul penal poate fi încetat în ședință preliminară, precum și dacă aceasta este o consecință juridică a voinței inculpatului și/sau a constatării de către instanța de judecată.

În acest caz se pune în discuție dacă articolul 350 din CPP reglementează o procedură și stabilește condițiile și criteriile juridice clare în care procesul penal poate fi încetat în ședință preliminară, precum și dacă aceasta este o consecință juridică a voinței inculpatului și/sau a constatării de către instanța de judecată.

În primul rând, se poate considera a fi o trăsătură comună a sistemelor europene de justiție penală ca un acuzat să tindă și să obțină o procedură sumară și simplificată a acuzaților în schimbul poziții de renunțare la dreptul de a combate acuzarea, fără asumarea explicită a vinovăției (nolo conlendere) (cauza Rucinski c. Poloniei, Hotărârea din 20 februarie 2007, § 12).

Nu poate fi nimic nepotrivit în procedeul de solicitare a încetării procesului penal în ședință preliminară, în fața unui organ jurisdicțional independent și imparțial, ca atare, (a se vedea, mutatis mutandis, cauza Babar Ahmad și alții c. Regatului Unit.

Hotărârea din 6 iulie 2010); În această privință, subscriem la ideea că cererea depusă în ședință preliminară, în afară de oferirea de importante beneficii, cum ar fi soluționarea rapidă a cauzelor penale și reducerea volumului de muncă ai instanțelor, procurorilor și avocaților, poate fi, de asemenea, dacă este corect aplicat și fără abuzuri, un instrument de educare procesuală a ambelor părți și poate contribui la reducerea numărului de pedepse impuse și, ca urmare, a numărului de deținuți.

Curtea Europeană a afirmat că, atunci când o acuzație penală împotriva acuzatului este stabilită printr-o formă prescurtată de soluționare judiciară, aceasta duce, în esență, la renunțarea la o

serie de drepturi procedurale. Acest lucru nu poate fi o problemă în sine, deoarece nici litera, nici spiritul articolului 6 din Convenție nu împiedică: o persoană să renunțe la aceste garanții din propria sa voință (a se vedea cauza Scoppola c. Italia (nr.2), Hotărârea din 17 septembrie 2009, § 135). Cu toate acestea, un principiu: fundamental implică faptul că renunțarea la anumite drepturi procesuale trebuie întotdeauna, pentru a fi considerată eficientă în sensul Convenției, stabilită în mod neechivoc și însoțită de garanții minime, proporționale cu importanța acesteia, în plus, nu trebuie să contravină vreunui interes public important (a se vedea, printre altele Scoppola. (nr.2). citată mai sus, § 135-136; cauza Poitrimol c. Franței, Hotărârea din 23 noiembrie 1993, § 31)

Astfel, se observă că, în conformitate cu cerințele legislației naționale prevăzute la articolul 350 din CPP, prin cererea de încetare a procesului penal, în ședința preliminară, acuzata a renunțat la un set de garanții și dreptul său, de a-și vedea cauza penală analizată pe fond și eventual să obțină achitarea sa pentru acuzațiile care i se incriminează. În schimb, aceasta acceptă soluția în deplină cunoștință a faptelor cauzei, a consecințelor juridice și într-un mod cu adevărat voluntar renunță la dreptul de a combate acuzația, fără asumarea explicită a vinovăției; și conținutul cererii și corectitudinea modului în care aceasta se încadrează juridic ar fi trebuit supuse unui control jurisdicțional suficient.

Din analiza normei contestate rezultă că o persoană acuzată de săvârșirea unei fapte penale și trimisă în instanța de judecată nu poate avea o așteptare rezonabilă, în cadrul unei proceduri penale sumare și simplificate în care cererea sa privind încetarea procesului penal, formulată în ședința preliminară, în fața unui organ jurisdicțional independent și imparțial, va fi examinată și soluționată în mod efectiv în temeiul articolului 350 din CPP.

Această concluzie se impune în contextul în care legislația nu reglementează o procedură și nici nu stabilește condițiile și criteriile juridice clare în baza cărora procesul penal poate fi încetat în această etapă procesuală (ședința preliminară). Totodată, norma nu clarifică dacă încetarea procesului penal constituie o consecință juridică a voinței inculpatului, a unei eventuale tranzacții procesuale sau a constatării autonome a instanței de judecată asupra circumstanțelor cauzei apărute spre examinare și soluționare în cadrul ședinței preliminare.

Codul de procedură penală indică generic și formal la norma cu denumirea marginală articolului 350 din CPP privind încetarea procesului penal în ședința preliminară, însă nu reglementează absolut o procedură de examinare și soluționare, în ședința preliminară, a unor astfel de cereri privind încetarea procesului penal, de către instanța de judecată. În actuala configurație a normativului de procedură penală al Republicii Moldova, dispoziția cuprinsă în articolul 350 din CPP apare ca o normă cu valoare mai degrabă declarative decât de substanță/operatională, deoarece mecanismul procedural concret prin care o asemenea examinare și soluție ar trebui realizată de instanța de judecată lipsește.

Menționează partea apărării că, articolul 350 din CPP prevede că „dacă în ședința preliminară s-au constatat temeiurile prevăzute în articolul 332, instanța, prin sentința motivată, încetează procesul penal în cauza respectivă, ceea ce creează și o mai mare neclaritate și confuzie, deoarece nu este clar dacă instanța de judecată își limitează competența la o verificare formală a temeiurilor invocate la articolul 332 din CPP, fără a intra în cercetarea judecătorească sau dacă poate intra într-o analiză de fond, cu eventuală administrare de probe Or., norma nu stabilește succesiunea logică și normativă a actelor și a etapelor procesuale ce trebuie întreprinse și soluțiile la care trebuie

să ajungă instanțele de judecată când soluționează asemenea cererii de încetare a procesului penal, în ședința preliminară, prin prisma articolului 350 din CPP.

În plus, articolul 332 din CPP prevede încetarea procesului penal într-un contur mai larg, și anume în ședința de judecată, al cărora efecte se deosebesc substanțial față de încetarea procesului penal în ședința preliminară. În logica Codul de procedură penală al Republicii Moldova, încetarea procesului penal capătă semnificații diferite în funcție de momentul în care intervine. Astfel, articolul 332 din CPP descrie un cadru larg, propriu etapei de cercetare judecătorească absolută și dezbateri judiciare complete, în care instanța de judecată nu mai operează la nivelul unor proceduri sumare și simplificate a verificării preliminare, ci se află deja în centrul analizei probatoriului obiectiv și complet al cauzei.

Privită procesual, această formă de Încetare apare ca un final „asumat”, al procesului penal iar instanța de judecată devine autorul unei soluții care se sprijină pe o înțelegere profundă după cercetarea tuturor probelor dosarului și a faptelor.

De aici rezultă diferența de substanță (procedura, criteriile, efectele juridice, limitele de soluționare, momentul de apariție, etc.), dintre cele două instituții al încetării procesului penal în ședința preliminară (articolul 350 din CPP) și în ședința de judecată (articolul 332 din CPP), care afectează claritatea normei penale reglementate de articolul 350 din CPP, incompatibil cu articolul 23 din Constituție.

În acest context al contradicțiilor și neclarităților, o situație care are dreptul la existență, dar care este puțin probabilă este faptul opinat de către Curtea Supremă de Justiției, prin Avizul consultativ emis în cauza penală nr. Iave-6/25 I-25053585-01-Iave-29092025 din 20 noiembrie 2025 că, „încetarea pe acest motiv (împăcarea) poate avea loc doar la etapa cercetării judecătorești și a dezbaterilor judiciare, însă nu și în ședința preliminară, încetarea procesului penal în ședința preliminară fără cercetarea probelor și fără constatarea vinovăției poate aduce atingere prezumției de nevinovăție, garantată de articolul 21 din Constituția Republicii Moldova și articolul 6 § 2 Convenție.

O asemenea încetare lasă impresia că persoana ar fi fost vinovată, fără ca vinovăția să fi fost stabilită printr-o procedură stabilită de lege. (...) în hotărârea G.I.E.M.S.R.L și alții c. Italia (2018), Curtea Europeană a menționat în § 315 că „din punct de vedere juridic, este imposibil să se constate vinovăția inculpatului dacă instanța încheie procedura înainte de colectarea probelor sau organizarea audierilor care ar permite instanței să ia o decizie cu privire la fondul cauzei” (§ 23).

În același sens neclar și chiar vădit nerezonabil, în cauza penală nr. Ira-303/24 (1-19135669-01-1ra-26022024-1 38) (§§ 38-40), Curtea Supremă de Justiției menționează că, „dacă apărarea cerc încetarea procesului penal (în ședința preliminară) până la începerea cercetării judecătorești, instanța de judecată urmează să clarifice dacă inculpatul recunoaște vinovăția și să îi explice consecințele unei asemenea recunoaștere. Dacă inculpatul recunoaște vinovăția, cu acordul apărării, cauza poate fi examinată conform articolului 364/1 Cod de procedură penală sau în procedură generală. Dacă inculpatul nu recunoaște vinovăția, procesul penal urmează a fi desfășurat potrivit procedurii generale. (...) pentru expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală, emiterea unei sentinței de încetare a procesului penal, conform articolului 391 din CPP, nu este posibilă, Un asemenea temei nu este prevăzut de acest articol, ci de articolul 389 din CPP.

Articolul 391 alin. (1) pact. 6) din CPP nu se referă la termenul de prescripție, ci la circumstanțele prevăzute de articolul 275 pct. 9) Cod de procedură penală. Prin urmare, în cazul intervenirii termenului de prescripție, instanța va emite o sentință de condamnare conform art. 389 alin.(4) pct.3) din CPP (...) conform art. 395 alin.(1) pct. 2) din CPP, dispozitivul sentinței de condamnare trebuie să menționeze constatarea că inculpatul este vinovat de săvârșirea infracțiunii incriminate. Condițiile pentru încetarea procesului penal explicate în paragrafele precedente se aplică și celorlalte temeuri de nereabilitare, inclusive amnistiei.

În același timp, consideră neconstituțional textul articolul 350 din Codul de procedură penală, ce fine de omisiunea legislatorului de a reglementa o procedură, stabili condițiile și criteriile juridice clare în care procesul penal poate fi încetat în ședință preliminară, precum și dacă aceasta este o consecință juridică a voinței inculpatului și/sau a constatării de către instanța de judecată, în raport cu prevederile articolelor 20, 23 și 26 din Constituția Republicii Moldova.

Prin urmare solicită Sesizarea Curții Constituționale referitor la verificarea constituționalității articolul 350 din Codul de procedură penală, ce fine de omisiunea legislatorului de a reglementa o procedură, stabili condițiile și criteriile juridice clare în care procesul penal poate fi încetat în ședința preliminară, precum și dacă aceasta este o consecință juridică a voinței inculpatului și/sau a constatării de către instanța de judecată.

În ședința de judecată apărătorul inculpatei Țicu Ina – avocatul Ivan Ungurean a susținut cererea și a solicitat a fi admisă și transmisă sesizarea Curții Constituționale pentru examinare.

Apărătorul inculpatului Sterpu Vadim, avocatul Victor Panfîru, în ședința de judecată a susținut cererea înaintată de avocatul Ivan Ungureanu și a solicitata a fi admisă.

În ședința de judecată procurorul Marta Bîzgan a solicitat respingerea cererii, or anterior același apărător a ridicat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 350 Cod de procedură penală.

Examinând materialele cauzei și cererea in speță, instanța de judecată consideră necesar de admite cererea depusă de avocatul Ivan Ungureanu, în interesele inculpatei Țicu Ina, privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, din următoarele considerente.

Potrivit art. 7 alin. (3)–(3⁴) din Codul de procedură penală, în cazul existenței incertitudinii cu privire la constituționalitatea legilor și a hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și a ordonanțelor Guvernului, care urmează a fi aplicate în procesul judecării cauzei, instanța de judecată, din oficiu sau la cererea unui participant la proces, sesizează Curtea Constituțională pentru a se pronunța asupra constituționalității acestora. La ridicarea excepției de neconstituționalitate și la sesizarea Curții Constituționale, instanța de judecată nu este în drept să se pronunțe asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității normelor contestate cu prevederile Constituției, limitându-se la verificarea întrunirii următoarelor condiții: a) obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție; b) excepția este ridicată de către una dintre părți sau de reprezentantul acesteia ori de către instanța de judecată din oficiu; c) prevederile contestate urmează a fi aplicate în procesul judecării cauzei; d) nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate. Ridicarea excepției de neconstituționalitate se dispune în termen de 5 zile prin încheiere care nu se supune nici unei căi de atac și care nu afectează continuarea examinării în fond a cauzei. Însă, până la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate, dezbaterile judiciare se suspendă, cu excepția examinării demersurilor privind măsurile procesuale de constrângere. Instanța de judecată este obligată să sesizeze Curtea Constituțională în termen de 5 zile de la data emiterii încheierii. Dacă nu sunt întrunite cumulativ condițiile indicate la alin. (3¹), instanța de judecată

refuză, prin încheiere, ridicarea excepției de neconstituționalitate. Încheierea instanței de judecată este definitivă, însă argumentele privind dezacordul cu aceasta pot fi invocate în apel sau, după caz, în recurs împotriva hotărârii în fond. Ridicarea excepției de neconstituționalitate în procedura controlului judiciar al procedurilor prejudiciare nu suspendă examinarea cererilor, a demersurilor, a plângerilor și a recursurilor.

În conformitate cu art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituția RM, Curtea Constituțională exercită la sesizare, controlul constituționalității legilor și hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, precum și a tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte.

Conform art. 135 alin. (1) lit. g) din Constituția RM, Curtea Constituțională rezolvă cazurile excepționale de neconstituționalitate a actelor juridice, sesizate de Curtea Supremă de Justiție.

Instanța constată că norma invocată – art. 350 CPP – reglementează cadrul general al desfășurării judecății, inclusiv etapa ședinței preliminare, iar criticile formulate vizează pretinsa omisiune legislativă privind reglementarea încetării procesului penal în această etapă, cât și procedura examinării unor astfel de situații.

Instanța reține că argumentele invocate de apărător țin de pretinse lacune de reglementare și de interpretarea normei, aspecte care urmează a fi analizate de Curtea Constituțională sub aspectul conformității cu Constituția.

Întrucât excepția este formulată de un subiect îndreptățit, norma contestată are legătură cu cauza și nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale pe același obiect, instanța consideră că sunt întrunite condițiile legale pentru sesizarea Curții Constituționale.

Totodată, prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cererilor de încetare a procesului penal, până la începerea examinării cauzei în fond, or dintre problemele invocate de partea apărării vizează soluționarea cererii de încetare a procesului, prin prisma art. 350 Cod de procedură penală.

Astfel, eventuala interpretare și aplicare a normei contestate prezintă relevanță directă pentru examinarea cauzei penale.

În conformitate cu art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituția Republicii Moldova și art. 7 din Codul de procedură penală, instanța de judecată,

d i s p u n e :

Se admite cererea avocatului Ivan Ungurean privind ridicarea excepției de neconstituționalitate.

Se ridică excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 350 Cod de procedură penală al Republicii Moldova, în partea ce vizează omisiunea legislatorului de a reglementa o procedură, a stabili condițiile și criteriile juridice clare de încetare a procesului penal în ședința preliminară, precum și dacă aceasta este o consecință juridică a voinței inculpatului și/sau a constatării de către instanța de judecată.

Se remite Curții Constituționale a Republicii Moldova sesizarea privind controlul constituționalității normei contestate.

Încheierea nu se supune nici unei căi de atac.

**Președintele ședinței
Judecătorul**

Mihaela Grosu